

Sygn. akt I C 754/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Eliza Skotnicka

Protokolant: p. o. prot. sąd. Anna Ludwiniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 grudnia 2020 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko P. z siedzibą w W.

o zapłatę 29 220,86 zł

I. umarza postępowanie co do kwoty 4 870,80 zł;

II. zasądza od strony pozwanej P. z siedzibą w W. na rzecz powódki J. S. kwotę 24 350,06 (dwadzieścia cztery tysiące trzysta pięćdziesiąt 06/100) zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 26 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 4 835 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

(...)

UZASADNIENIE

Powódka J. S. domagała się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 29220,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 czerwca 2017 r. oraz kosztami procesu, w uzasadnieniu pozwu wskazując, że w dniu 17 lutego 2017 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki T. (...) o nr rej. (...), należący do B. Ż.. Pozwana jest korespondentem ubezpieczyciela sprawcy kolizji w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W związku z koniecznością przeprowadzenia procesu likwidacji s. poszkodowana wynajęła od powódki pojazd zastępczy matki F. (...) o nr rej. (...) i korzystała z niego w okresie od 17 lutego 2017 r. do 16 maja 2017 r. (tj. 89 dni), uzgadniając w umowie stawkę dobową na 220 zł netto (270,60 zł brutto). Powódka w dniu 19 kwietnia 2017r. wystawiła fakturę VAT na kwotę 32432,39 zł brutto, w tym 24083,40 zł z tytułu najmu przedmiotowego pojazdu oraz 5137,43 zł tytułem refaktury holowania pojazdu. B. Ż. zawarła z powódka 16 maja 2017r. umowę cesji, mocą której przelała na powódkę przysługująca jej względem pozwanego wierzytelność. Powódka wskazała, że pismem z dnia 18 maja 2017r. wezwała korespondenta zagranicznego ubezpieczyciela – (...) S.A. do zapłaty kosztów najmu pojazdu zastępczego, lecz pismo pozostało bez odpowiedzi. Powódka wyjaśniła, że nie dochodzi roszczeń za podstawienie i odbiór pojazdu, które wymienione zostały w fakturze.

Powódka J. S. pismem z 21 lipca 2020r. ograniczyła żądanie pozwu o 4870,80 zł w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego w okresie od 29 kwietnia 2017r. do 16 maja 2017r. i wniosła o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 24350,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 26 czerwca 2017r.

Strona pozwana P. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, a z ostrożności procesowej zakwestionowała zasadność dochodzonego roszczenia oraz rażące zawyżenie stawki najmu i wskazała na możliwość wypożyczenia pojazdu klasy C za 75,00 zł netto, ewentualnie ok. 110. Ponadto pozwana wskazała, że niezasadnym było holowanie uszkodzonego pojazdu ponad 300 kilometrów, a także zakwestionowała datę wskazaną w pozwie jako dzień, od którego naliczane miałyby być odsetki ustawowe za opóźnienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. Ż. w dniu 17 lutego 2017 r. jechała wraz ze szwagrem G. H. na wesele do rodziny w rejonie S.. Pojazdem marki T. (...) o nr rej. (...), stanowiącym własność B. Ż. kierował jej szwagier G. H. W nocy na obwodnicy K., przy zjeździe na Ł. doszło do wypadku, w którym kierującemu pojazdem ciężarowym marki M. obywatelowi U. urwało się koło i z impetem uderzyło najpierw w pojazd osobowy marki V., który następnie odbił to koło w kierunku jadącego za nim pojazdu poszkodowanej. G. H. najechał na to koło, wskutek czego uszkodził koło w pojeździe matki T. (...) i stracił panowanie nad pojazdem. W wyniku tego zdarzenia doszło do karambolu z udziałem czterech samochodów. Pojazd, którym podróżowała B. Ż. nie nadawał się do dalszej jazdy. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony u zagranicznego ubezpieczyciela I. P. z siedzibą w K. (U.) i posiadał ważną Zieloną Kartę nr (...) od 24 stycznia 2017r.

B. Ż. bezpośrednio po zdarzeniu próbowała zadzwonić się do ubezpieczyciela, lecz bezskutecznie. Na miejsce zdarzenia, ktoś z innego uszkodzonego pojazdu, wezwał pomoc (...), który zaoferował poszkodowanej pomoc w odholowaniu jej pojazdu oraz uzyskaniu pojazdu zastępczego. Poszkodowana B. Ż. wraz ze szwagrem czekali ok 8 godzin na przyjazd pojazdu zastępczego. Poszkodowana w dniu zdarzenia zawarła z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego marki f. (...) o nr rej (...), ze stawką 220 zł netto za dobę i pojazd ten został poszkodowanej niezwłocznie podstawiony z W. do warsztatu R. W. w K.. Poszkodowana wraz ze szwagrem kontynuowała podróż na wesele wynajętym pojazdem. Jednocześnie B. Ż. zleciła firmie powódki holowanie jej uszkodzonego pojazdu z miejsca zdarzenia tj. obwodnicy K. do warsztatu w miejscowości S..

(...)(...) z siedzibą w Ł. jako korespondent (...) towarzystwa (...) z siedzibą w K. decyzją z 14 kwietnia 2017r. przyznał B. Ż. odszkodowanie za szkodę pojeździe w wysokości 40 000 zł, która to kwota wpłynęła na rachunek poszkodowanej 21 kwietnia 2017r. Następnie decyzją z 18 września 2017r. dopłacono poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 430 zł. Decyzję tę przekazano do wiadomości P..

Dowód:

- karta zdarzenia drogowego k. 69 – 71;
- umowa najmu pojazdu zastępczego k. 9v;
- zlecenie holowania oraz przewozu osób dokonane przez poszkodowaną na rzecz powódki k. 8v i 9;
- zeznania świadków:
 - B. Ż. k. 248;
 - G. H. 260;
- decyzja (...) centrum Likwidacji S. z siedzibą w Ł. z 13 kwietnia 2017r. k. 66;
- decyzja (...) centrum Likwidacji S. z siedzibą w Ł. z 18 września 2017r. k. 66;
- potwierdzenie dokonania przelewu na konto poszkodowanej k. 13v.

Powódka J. S. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą P.(...) we W. 18 maja 2017r. wystawiła fakturę nr (...) B. Ż. na kwotę 32432,49 zł, w tym podstawienie auta do klienta 2324,70 zł (540 kmx3,50 zł netto), najem pojazdu od 17 lutego 2017r. do 16 maja 2017r. tj. 89 dni z cenę netto 220 zł za dobę – 24083, 40 zł, odbiór auta 886,83 zł (206 km x 3,50 zł) i holowanie auta – refaktura 5137,46 zł.

R. W. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K. wystawił w dniu 20 lutego 2017r. na firmę powódki J. S. fakturę za usługę pomocy drogowej pojazdu T. (...) nr rej. (...) na kwotę 5137,46 zł, którą powódka zapłaciła w dniu 20 lutego 2017r. do kwoty 1541,24 zł oraz 16 marca 2017r. do kwoty 3596,22 zł.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) k. 10;
- faktura za koszt holowania wraz z formularzem usługi k. 73;
- dokument KP oraz potwierdzenie transakcji k. 8

Poszkodowana B. Ż. potrzebowała samochodu zastępczego do dojazdów do pracy, na rehabilitację oraz w celu dowożenia niepełnosprawnego dziecka do szkoły. Poszkodowana korzystała z pojazdu zastępczego od 17 lutego 2017r. do 16 maja 2017r. W oświadczeniu z 16 maja 2017r. podała, że pojazd oddała 25 dni po otrzymaniu odszkodowania, gdyż ten czas był jej niezbędny do zorganizowania sobie własnego środka transportu.

Dowód:

- zeznania świadków:
 - B. Ż. k. 248;
 - G. H. 260;
- oświadczenia B. Ż. k. 6 i 6v.

B. Ż. zawarła z powódką J. S. w dniu 16 maja 2017r. umowę cesji wierzytelności z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz w związku ze szkodą powstałą 17 lutego 2017r. wobec P..

Powódka pismem z dnia 18 maja 2017 r., nadanym 20 maja 2017r., wezwała (...) S. w Ł. do zapłaty kwoty objętej fakturą nr (...), dołączając do tego pisma liczne dokumenty, w tym umowę cesji oraz fakturę. Powódka wezwała ponownie (...) S. w Ł. do zapłaty pismem z 11 czerwca 2018r.,

Dowód:

- umowa cesji k. 12;
- wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem jego nadania k. 12v – 13;
- wezwanie do wydania decyzji z 11 czerwca 2018r. wraz z dowodem nadania k. 14.

W tak ustalonym stanie faktyczny Sąd zważył, co następuje:

Powódka przed doręczeniem pozwanej odpisu pozwu ograniczyła żądanie pozwu o kwotę 4870,80 zł z tytuł kosztów najmu pojazdu za okresie od 29 kwietnia 2017r. do 16 maja 2017r. tj. za 18 dni najmu, stąd też postępowanie w tym zakresie zgodnie z art. 203 k.p.c. i art. 355 k.p.c należało umorzyć.

Powództwo w pozostałym zakresie jako zasadne podlegało uwzględnieniu.

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakładu powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli K. (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. - dalej: "ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych" lub "u.u.o."). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególnie i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji.

W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji, oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkada wywołująca odpowiedzialność z tytułu ryzyka musi być wyrządzona przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ponadto pomiędzy działaniem sprawcy szkody a skutkiem tego działania musi zachodzić związek przyczynowy (opisany w art. 361 kc). W Świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. Podkreślić należy, że zgodnie poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 8 września 2004r., w sprawie IV CK 672/03 za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania. Okoliczność, iż koszty wynajęcia pojazdu zastępczego przekroczyły cenę nowego samochodu, nie może automatycznie przesądzać o istnieniu przyczynienia się poszkodowanego do powiększenia rozmiaru szkody.

Na wstępie należało się odnieść do zarzutów formalnych podniesionych przez pozwanego, w szczególności zarzutu przedawnienia, a także zarzutu bezskuteczności wobec pozwanego czynności podejmowanych w toku postępowania likwidacyjnego dotyczącego zdarzenia z 17 lutego 2017r. prowadzonego przez korespondenta ukraińskiego towarzystwa ubezpieczeniowego.

Podkreślić należy, że zgodnie z art. 19 ust. 1 i 3 u.o.c poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. O zgłoszonym roszczeniu zakład ubezpieczeń powiadamia niezwłocznie ubezpieczonego. Poszkodowany może dochodzić roszczeń bezpośrednio od P. (dalej jako (...)) w przypadkach, o których mowa w art. 123. Według art. 123 pkt 2 u.o.c P. K. odpowiada za szkody będące następstwem wypadków, które miały miejsce na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych w państwach, których biura narodowe podpisały z Biurem umowy o wzajemnym uznawaniu dokumentów ubezpieczeniowych i zaspokajaniu roszczeń, pod warunkiem istnienia ważnej Zielonej Karty wystawionej przez zagraniczne biuro narodowe. Według art. 127 likwidacja szkód w przypadkach, o których mowa w art. 123, następuje na zasadach określonych w art. 14 ust. 1-3 oraz przepisach rozdziału 2, chyba że umowa międzynarodowa, której stroną jest Rzeczpospolita Polska stanowi inaczej.

Zgodnie z art. 79 u.o.c. poszkodowany lub uprawniony, o którym mowa w art. 78 ust. 1, może zgłosić żądanie odszkodowawcze reprezentantowi do spraw roszczeń. Zaś według art. 81 u.o.c zadaniem reprezentanta do spraw roszczeń jest likwidacja szkód będących następstwem zdarzeń, o których mowa w art. 78 ust. 1, jeżeli szkoda powstała w związku z ruchem pojazdu mechanicznego, którego posiadacz miał zawartą umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych z reprezentowanym zakładem ubezpieczeń.

W przedmiotowej sprawie poszkodowana zgłosiła szkodę bezpośrednio do zagranicznego zakładu ubezpieczeń, za którego działał jego reprezentant. Podkreślić należy, że w ocenie Sądu, skoro postępowanie likwidacyjne prowadził podmiot, który nie posiadał legitymacji procesowej biernej do późniejszego dochodzenia tych roszczeń przed Sądem, należy przyjąć, że wszelkie czynności podjęte przed reprezentowanym zakładem ubezpieczeń wywołały skutek względem P., zatem fakt zgłoszenia szkody oraz wezwanie do zapłaty doręczone ubezpieczycielowi prowadzącemu postępowanie likwidacyjne wywołuje skutek wobec strony pozwanej. Nie można bowiem, jak do tego zmierzał pełnomocnik strony pozwanej, uznać za słuszną argumentację, że skoro powódka (poszkodowana) dokonała wyboru dochodzenia roszczeń bezpośrednio od ubezpieczyciela, to czynności te nie miały żadnego wpływu na zakres odpowiedzialności strony pozwanej. W ocenie Sądu sytuacja poszkodowanego uprawnionego do odszkodowania z tytułu umowy OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nie może być różna, a tym bardziej gorsza, w sytuacji gdy dokona on wyboru i najpierw zgłosi szkodę bezpośrednio ubezpieczycielowi sprawcy, a zdecydowanie korzystniejsza, gdy te roszczenia skieruje bezpośrednio do (...). P. K. pełni rolę organu odszkodowawczego zgodnie z art.83 ust.3 u.o.c. i posiada wyłączną legitymację procesową bierną w sprawach o zasądzenie dalszych (nieuwzględnionych w postępowaniu likwidacyjnym) roszczeń poszkodowanego, między innymi, w sytuacji gdy sprawca szkody ubezpieczony jest u zagranicznego ubezpieczyciela.

Zgodnie z art. 122. do zadań (...) należy między innymi organizowanie likwidacji szkód lub bezpośrednia likwidacja szkód spowodowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez posiadaczy pojazdów mechanicznych zarejestrowanych za granicą posiadających ważne dokumenty ubezpieczeniowe wystawione przez zagraniczne biura narodowe; organizowanie likwidacji szkód lub bezpośrednia likwidacja szkód spowodowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez posiadaczy pojazdów mechanicznych zarejestrowanych w państwach, o których mowa w art. 25 ust. 2; określanie zasad i trybu dystrybucji dokumentów ubezpieczeń granicznych, a w szczególności ustalanie wzorów tych dokumentów oraz ich ewidencjonowanie; pełnienie funkcji, o której mowa w art. 83 ust. 3. Pozwana w trybie art. 136 u.o.c otrzymuje też od policji informacje o wszelkich zdarzeniach drogowych, w tym dane dotyczące czasu, miejsca wypadku, pojazdów w nim uczestniczących i wszystkich uczestników wypadku, w tym dane dotyczące numerów dowodów ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i nazwę zakładu ubezpieczeń, w którym pojazdy mechaniczne były ubezpieczone oraz sposób rozstrzygnięcia sprawy przez Policję.

W związku z powyższym w ocenie Sądu powództwo skierowane przeciwko pozwanej pełniącej rolę organu odszkodowawczego zgodnie z powołanymi wyżej przepisami stanowi kontynuację postępowania o naprawienie szkody z tytułu zdarzenia z 17 lutego 2017r. zakończonych decyzjami o wypłacie odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe wydanych w postępowaniu likwidacyjnym.

Odnosząc się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia należy wskazać, że okazał się on całkowicie chybiony. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, (...) dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. **Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.** Zatem bez względu na to, czy liczyć bieg trzyletniego terminu przedawnienia najbardziej niekorzystnie dla powódki od dnia powstania szkody tj. od 17 lutego 2017 r. to upływ tego terminu nastąpiłby dopiero w dniu 31 grudnia 2020 r., a pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 25 maja 2020r., co niewątpliwie zgodnie z art. 123 §1 pkt 1 k.c. przerwało bieg terminu przedawnienia, podobnie jak zgłoszenie szkody ubezpieczycielowi zgodnie z art. 819§4 k.c.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania sprawy należało przyjąć w oparciu o powołane wyżej przepisy oraz orzeczenia SN, że pełne odszkodowanie w niniejszej sprawie obejmować powinno rzeczywiście poniesione i uzasadnione koszty najmu pojazdu oraz koszty holowania pojazdu poszkodowanej z miejsca zdarzenia do miejsca jej zamieszkania. Powódka w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu domagała się zasądzenia kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres od 17 lutego 2017r. do 29 kwietnia 2017r. tj. za 71 dni według stawki 220 zł netto, tj. 270,60 zł brutto. W ocenie Sądu wskazana stawka nie była wygórowana, zwłaszcza że ubezpieczyciel sprawcy szkody nie zaproponował poszkodowanej żadnej pomocy w tym zakresie. Sąd miał przy tym na uwadze okoliczności zdarzenia, przede wszystkim bardzo dramatyczny przebieg tego wypadku, fakt, że pojazd poszkodowanej uczestniczył w nagłym i niekontrolowanym urwaniem się koła z innego dużego pojazdu. Pojazd B. Ż. uległ wyniku tego zdarzenia szkodzie całkowitej, w zdarzeniu tym uczestniczyły łącznie cztery pojazdy. Podkreślić należy, że poszkodowana w dniu zdarzenia jechała na uroczystość rodzinną – wesele, wypadek miał miejsce w nocy, w okolicach K., w znacznej odległości od miejsca zamieszkania poszkodowanej. Poszkodowana nie mogła dozwonić się do ubezpieczyciela, dopiero osoba świadcząca usługi w zakresie holowania pojazdów, wezwana przez innych uczestników zdarzenia, pomogła poszkodowanej i jej szwagrowi w zorganizowaniu holowania pojazdu oraz uzyskania pojazdu zastępczego, na którego przyjazd poszkodowana czekała ok. 8 godzin. Poszkodowana dzięki kompleksowej usłudze powódki, nie musiała się martwić, co stanie się z wrakiem pojazdu oraz czym dojedzie na wesele. Powódka opłaciła za poszkodowaną koszty holowania wraku oraz dostarczyła na miejsce zdarzenia pojazd zastępczy, gwarantując poszkodowanej bezgotówkowe korzystanie z tego pojazdu do czasu zakończenia postępowania likwidacyjnego. Ostatecznie poszkodowana korzystała z pojazdu powódki od 17 lutego do 16 maja 2017r., odszkodowanie za szkodę w pojeździe zostało poszkodowanej wypłacone w dniu 21 kwietnia 2017r. Powódka wprawdzie wystawiła fakturę Vat na kwotę 32 432,39 zł, lecz już w pozwie wskazała, że rezygnuje z dochodzenia roszczenia za podstawienie i odbiór od poszkodowanej auta w łącznej kwocie 3211,53 zł. Ponadto pozwana ograniczyła żądanie pozwu o zapłatę kosztów najmu pojazdu za okres od 29 kwietnia 2017r. do 16 maja 2017r.

W ocenie Sądu roszczenie o zapłatę odszkodowania z tytułu najmu pojazdu za okres od dnia zdarzenia tj. od 17 lutego 2017r. do dnia 29 kwietnia 2017r. tj. 7 dni po wypłacie odszkodowania tj. za 71 dni według stawki brutto 270,60 zł za dobę był w pełni uzasadniony. Poszkodowana powinna minimalizować szkodę, a zatem winna w terminie 7 dni od otrzymania odszkodowania zorganizować sobie inny pojazd.

Z przedłożonych dokumentów wynikało, że powódka zapłaciła w całości należność za holowanie pojazdu poszkodowanej w kwocie 5137,46 zł na rzecz R. W., a następnie należność tę refakturowała obciążając nią poszkodowaną. Ostatecznie powódka na podstawie umowy cesji wierzytelności dokonanej na jej rzecz przez B. Ż., nabyła prawo do dochodzenia tych roszczeń wobec strony pozwanej. W ocenie Sądu brak było podstaw, aby odmówić powódce zwrotu należności, którą faktycznie zapłaciła za usługi świadczone przez firmę prowadzoną przez R. W. na

rzecz uszkodzonej związane z holowaniem uszkodzonego pojazdu z miejsca zdarzenia do miejsca wskazanego przez poszkodowaną warsztatu w S..

Mając powyższe na uwadze uwzględniono powództwo w części, co do której pozew nie został cofnięty, tj. co do kwoty 24350,06 zł przyjmując, że uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego powinny wynosić 19212,60 zł brutto, zaś koszty holowania pojazdu zgodnie fakturą VAT wynosiły 5137,46 zł. Ponieważ koszty te nie zostały pokryte ani przez stronę pozwaną ani ubezpieczyciela prowadzący postępowanie likwidacyjne, należność należało zasądzić w całości.

Jednocześnie Sąd orzekł o należnych odsetkach ustawowych od zgłoszonego roszczenia w oparciu o art. 481 § 1 k.c., 455 k.c. oraz art. 817 k.c. i 14 ust. 1 uoc, w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przedmiotowej sprawie powódka pismem z dnia 18 maja 2017r., nadanym w dniu 20 maja 2017r. , wezwała likwidatora szkody do zapłaty kwoty objętej fakturą, zawiadamiając jednocześnie o cesji wierzytelności. Pomimo kolejnego wezwania do zapłaty z 11 czerwca 2018r. korespondent zagranicznego ubezpieczyciela nie wydał żadnej decyzji w zakresie zgłoszonych roszczeń. Przyjmując w zwykłym obrocie pocztowym termin 5 dni na doręczenie, szkoda w tym zakresie powinna być naprawiona najpóźniej do dnia 25 czerwca 2017 r., stąd odsetki należne są od dnia 26 czerwca 2017 r. Podkreślić przy tym należy, że strona pozwana otrzymywała od korespondenta prowadzącego postępowanie likwidacyjne dokumenty związane z tym postępowaniem, jak chociażby decyzję z dnia 18 września 2017r., zatem zarzut, że nie ponosi ona odpowiedzialności za opóźnienie w spełnieniu przedmiotowego zdarzenia w zakresie zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie za okres poprzedzający doręczenie jej odpisu pozwu w tej sprawie należało uznać za bezpodstawny, zwłaszcza w związku z wyżej poczynionym wywodem dotyczącym kontynuacji postępowania likwidacyjnego.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., przyjmując że powódka wygrała proces w całości, gdyż ograniczała żądanie pozwu przed wysłaniem jego odpisu stronie pozwanej. Na poniesione przez powódkę koszty postępowania w łącznej kwocie 4835 zł składały się: opłata sądowa od pozwu 1218 zł; opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz 3600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.